

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **L. Ch.**, zastoupeného Mgr. Lilianou Vochalovou, advokátkou se sídlem v Praze 2, I. P. Pavlova 3, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 10. 2005, č. j. 14 Az 45/2005 - 26,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 10. 2005, č. j. 14 Az 45/2005 - 26, byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 3. 2. 2005, č. j. OAM-3179/VL-10-HA08-2003, jímž bylo rozhodnuto o neudělení azylu stěžovateli podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně bylo rozhodnuto, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že ministerstvo zjistilo dostatečně skutkový stav věci a věc náležitě právně posoudilo. Z obsahu spisového materiálu podle něj vyplývá, že výpovědi stěžovatele samy o sobě jsou rozporné, a tudíž nevěrohodné, když nejprve mluvil o svém členství v náboženské sektě Zhou Yi, pak zase uváděl, že toto uskupení sektou ani náboženskou společností není, že knihy mu zabavil městský úředník, potom že to byla policie apod. Stěžovatel tak neprokázal, že je pronásledován za uplatňování politických práv

a svobod nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Bez významu v této souvislosti není ani skutečnost, že stěžovateli bylo umožněno legálně a bez problémů vycestovat z vlasti. Proto je závěr ministerstva, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu zcela v souladu se zákonem. V případě stěžovatele nejsou ani splněny podmínky pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu, neboť v tomto směru stěžovatel neuváděl nic o svých rodinných příslušnících. Neuváděl ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Navíc o udělení azylu podle § 14 citovaného zákona ve správním řízení ani nežádal, postačilo tedy, když ministerstvo konstatovalo, že nebyly zjištěny žádné relevantní důvody k udělení takového azylu. Krajský soud neshledal ani jiná procesní pochybení. Na straně stěžovatele nebyly shledány ani překážky vycestování taxativně uvedené v ustanovení § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Krajský soud se podle názoru stěžovatele nezabýval tím, zda ministerstvo postupovalo v řízení v souladu s platnými právními předpisy a zda vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Stěžovatel byl v Číně členem náboženské společnosti Zhou Yi, ve které se uplatňoval i jako učitel. Filozofie této náboženské společnosti byla provázána s filozofií Falun Gong a z tohoto důvodu stěžovatel s některými vyznavači duchovního cvičení Falun Gong spolupracoval. V roce 2000 byl během sezení své skupiny zatčen policií a odvezen na policejní stanici. Po zaplacení pokuty byl propuštěn, ovšem poté mu byly v jeho domě státními orgány zabaveny jeho knihy. Po těchto negativních zkušenostech s pronásledováním státními orgány se rozhodl odcestovat a hledat ochranu v zahraničí. Stěžovatel se domnívá, že v případě návratu do vlasti by mu hrozilo opětovné pronásledování státními orgány z důvodu, že se stýkal s vyznavači hnutí Falun Gong. Je tedy skutečností, že byl v Číně pronásledován z důvodu náboženství, a toto byla i motivace jeho odchodu do zahraničí. Vzhledem k uvedenému tedy stěžovatel splňuje podmínky uvedené v § 12 písm. b) zákona o azylu a krajský soud měl posoudit jeho situaci se zřetelem ke všem skutečnostem, které ho vedly k opuštění vlasti. Krajský soud pouze konstatoval závěry, ke kterým došlo ministerstvo, a stěžovatel proto namítá nepřezkoumatelnost jeho rozsudku spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Proto se stěžovatel domáhal zrušení napadeného rozsudku, vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení a přiznání kasační stížnosti odkladného účinku.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti popřelo její oprávněnost, neboť jak správní rozhodnutí, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy a odkázalo na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněná ve správním řízení. K vlastním námitkám stěžovatele uvedlo, že v jeho případě nebyly splněny taxativně vymezené podmínky udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Důvody, jimiž stěžovatel v průběhu řízení o udělení azylu argumentoval, nemají nic společného s důvody udělení azylu podle citovaného ustanovení. Ministerstvo odkázalo na své rozhodnutí, ve kterém řádně odůvodnilo tento svůj závěr a podložilo ho relevantními podklady. V podané kasační stížnosti neshledalo žádnou skutečnost, která by jeho závěr zpochybnila. Proto navrholo zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost a za stejné nedůvodný označilo návrh na přiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil

stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je buď pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Z citovaného ustanovení vyplývá, že podmínky pro udělení azylu splňuje cizinec, je-li ve vztahu k jeho osobě zjištěno, že je pronásledován, respektive má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů uplatňování určitých politických práv a svobod či politických názorů nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité skupině obyvatel (rasové, náboženské, národnostní, sociální). Za pronásledování se pro účely zákona o azylu považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

Prvním důvodem kasační stížnosti je důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož je možné kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí krajského soudu pro nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdil, že byl v Číně pronásledován státními orgány, neboť byl členem náboženské společnosti Zhou Yi, ve které se uplatňoval i jako učitel. V roce 2000 byl během sezení své skupiny zatčen policií a odvezen na policejní stanici. Po zaplacení pokuty byl propuštěn, ovšem poté mu byly v jeho domě státními orgány zabaveny jeho knihy. S tímto tvrzením se již ve svém rozhodnutí dostatečně vypořádalo ministerstvo, které poukázalo na nepřesnosti ve výpovědi stěžovatele a závěr, že stěžovateli nehrozilo v zemi původu pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu dostačujícím způsobem zdůvodnilo. Ke shodnému závěru dospěl i krajský soud, který rovněž vyčerpávajícím způsobem svůj právní názor odůvodnil. S těmito závěry se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud, protože stěžovatelem tvrzené pronásledování za příslušnost k určité náboženské společnosti jednak nebylo prokázáno a ani nevyplynulo z dokumentů o situaci v domovské zemi. Skutkový stav byl zjištěn dostatečně a stěžovatel ani v tomto směru žádné doplnění dokazování nenavrhoval. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není dán.

V druhém důvodu kasační stížnosti opřeném o § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. se stěžovatel omezil na námitku, že krajský soud pouze konstatoval závěry, k nimž došlo ministerstvo. Podle citovaného ustanovení lze podat kasační stížnost z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít tato vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Žádný z těchto důvodů nepřezkoumatelnosti však stěžovatel neuvedl. Z pouhé skutečnosti, že se krajský soud ztotožnil s právními názory ministerstva vyjádřenými v napadeném správním rozhodnutí, nelze dovozovat nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu, zejména když své závěry

poměrně obsáhle odůvodnil. Nejvyšší správní soud proto neshledal ani tento stížní bod důvodným.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

O stěžovatelem podaném návrhu, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ust. § 56 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně a navíc by to bylo i nadbytečné, když samo podání kasační stížnosti má podle § 32 odst. 5 zákona o azylu odkladný účinek.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. března 2006

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu